

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 16 Febr. 1872, kl. 2 e. m.

Betänkande, i fråga om utfärdandet af Statsobligationer, förskrifna med lägre ränta än 5 procent.

(R. A.)

Till bestridande af de vid 1870 års riksdag beviljade anslag till statens jernvägsbyggnader, äfvensom för att bereda tillgång, dels för blifvande anslag till jernvägsbyggnader, dels ock för inlösande af 1867 och 1869 års för jernvägsbyggnaderna upptagna lån, beslöt Riksdagen förstnämnda år uppdraga åt Fullmäktige i Riksgälds-kontoret att, mot fonderade statsobligationer i svenskt mynt å ett sammanräknadt nominelt belopp af högst fyratio millioner riksdaler, samt löpande med högst 5 procents ränta, som halfårsvis förfaller, upplägga ett lån, att återbetalas genom årlig amortering inom loppet af 40 år. Derjemte föreskref Riksdagen, dels att under åren 1870 och 1871 icke finge mot förenämnda obligationer upplånas mera än 8,500,000 R:dr, dels att, i afseende på föryttrandet af återstående obligationsbeloppet, kommande Riksdagar skulle ega att för hvarje gång bestämma det belopp, som för året må i rörelsen utsläppas, dels ock att de penningar, som genom ifrågavarande upplåning inflyta, icke må användas för andra än här ofvan omförmälda ändamål.

Såsom allmänt är bekant, blef det ifrågavarande lånet, i öfverensstämmelse härmed, upplagdt å ett nominelt belopp af jemnt 40,000,000 R:dr, mot obligationer, hvilkas fullständiga innehåll och beskaffenhet kan inhämtas af en vid 1870 års revisionsberättelse fogad bilaga. Dessa obligationer, hvilka äro daterade den 30 September 1870 och förskrifna

med 5 procents årlig ränta, som halfårsvis erlägges, skola, i enlighet med obligationerna bifogad amorteringsplan, liquideras med vissa bestämda belopp under hvarje år från och med den 30 September 1876 till och med samma dag år 1910, och skall den årliga amorteringen ske genom uppköp och annullering af obligationer, då dessa kunna erhållas till ett pris icke öfverstigande det i dem förskrifna kapital, men i annat fall genom utlottning; hvarjemte Riksgälds-kontoret förbehållit sig rätt att, efter den 30 September 1885, uppsäga antingen alla de då utelöpande obligationerna till betalning sex månader efter uppsägningsdagen, eller ock en del deraf, i hvilket sednare fall genom utlottning skall bestämmas hvilka obligationer i följd deraf blifva till betalning förfallna.

Förutom den summa af 8,500,000 R:dr, som 1870 års Riksdag bemyndigade Fullmäktige att mot dessa obligationer upplåna, förordnade Riksdagen sistlidet år, att Fullmäktige finge, genom försäljning af dylika obligationer, under åren 1871 och 1872 upplåna ytterligare 9,700,000 R:dr, så att hela den hittills beslutade upplåningssumman utgör 18,200,000 R:dr.

Enligt hvad bilagda tabell närmare utvisar, har utaf ifrågavarande lån under åren 1870 och 1871 blifvit försålda obligationer å ett sammanlagdt nominelt belopp af 15,192,900: —
hvertill kommer från detta års början till och med den 10 innevarande Februari ytterligare föryttrade obligationer å tillhopa 671,800: —

Summa R:mt R:dr 15,864,700: —

deraf *under år 1870* sålts:

efter ett pris af 95½ %, obligationer å nominelt 5,305,700: —

» 96 » » » 1,038,300: —

» 97 » » » 678,000: — 7,022,000: —

under år 1871:

efter ett pris af 98 %, » » 2,752,100: —

» 98½ » » » 3,550,300: —

» 99½ » » » 270,100: —

» 100 » » » 383,800: —

» 100½ » » » 1,138,600: —

» 101 » » » 76,000: — 8,170,900: —

och *under innevarande år:*

efter ett pris af 101 %, » » 642,300: —

» 101½ » » » 29,500: — 671,800: —

tillhopa R:mt R:dr 15,864,700: —

Transport 15,864,700: —

De ännu osålda obligationerna af 1870 års lån uppgå
alltså för närvarande till ett sammanräknadt nominelt be-
lopp af 24,135,300: —

Summa R:mt R:dr 40,000,000: —

Då häraf visar sig, att obligationspriset under den förflutna tiden kunnat oafbrutet förhöjas, så att detsamma från 95½ % nu stigit till 1½ % öfver pari, men en vidare fortsatt stegring af priset för obligationer, som äro underkastade utlottning, slutligen måste hafva till följd, att all försäljning deraf afstannar, helst det kan antagas, att priset på dylika obligationer, i den mån utlottningstiden nalkas, skall hafva en naturlig benägenhet att nedgå och alltmera närma sig pari, har Utskottet ansett angeläget att taga under noggrannt öfvervägande, huruvida icke tiden må vara inne att, genom uppläggande af ett lån mot obligationer, förskrifna med lägre ränta än 5 procent, bereda staten, såsom låntagare, större fördelar än dem, som genom 1870 års lån kunna erhållas. Utskottet har ock hemtat särskild anledning härtill af tvänne vid innevarande riksdag framställda motioner. Uti den ena af dessa, väckt inom Första Kammaran af Herr *A. O. Wallenberg* (motion N:o 23), har motionären, bland annat, anfört, att, i fall den uti en obligation förskrifna räntefot är så hög, att för obligationen kan betingas någon öfverbetalning *utöfver pari*, detta öfverpris svårigen kan motsvara penningemarknadens verkliga ställning, såvida låntagaren förbehållit sig att få återbetala kapitalet; att en hög räntefot på statsobligationer, som ega spridning inom landet, måste bidraga att hålla räntan *hög i allmänhet* och för *fastighetskrediten* i synnerhet; att såväl Riksbankens som andra bankinrättningsars diskonto, till följd af gynsam penningställning, nedgått till fyra procent, men att den fördelaktiga konjunkturen endast långsamt och med stor svårighet förmått utöfva något inflytande på fastighetskrediten, just emedan statens räntefot blifvit bestämd för hög; att all tvekan att nu nedsätta statens obligationsränta till fyra procent borde försvinna, om i betraktande toges, dels våra inhemska penningeförhållanden under de sednaste två åren, dels andra länders föredöme samt vår egen erfarenhet åren 1853—1856; och har motionären, under anförande i öfrigt af åtskilliga omständigheter och förhållanden, som, enligt hans åsigt, skulle föranleda dertill att ett statslån borde upptagas mot ouppsägbara obligationer, förskrifna i guldvaluta, hemställt att Riksdagen måtte besluta:

I:o att bemyndiga Fullmäktige i Riksgälds-kontoret att utfärda ouppsägbara obligationer, förskrifna i caroliner, utmyntade i enlighet

med Kongl. Förordningen den 31 Juli 1868, och löpande med 4 procents ränta, som halfårsvis erlägges;

2:o att, såvida för dylika obligationer erhålles minst 83 procent, Fullmäktige må deraf försälja så mycket, som erfordras till fyllande af hela eller en del af det belopp, som enligt Riksdagens beslut skall genom upplåning anskaffas;

3:o att detta upplåningssätt må af Fullmäktige ytterligare begagnas, för den händelse tillfälle yppas att med fördel för svenska staten inköpa dess äldre obligationer;

4:o att Fullmäktige må bestämma obligationernas valörer, under iakttagande att halfårsräntan jemnt uppgår till *en* eller *flera* caroliner; samt

5:o att i obligationerna skall utsättas, att, så länge Sveriges hufvudmynt är grundadt på silfver, obligationsinnehafvare, som det önskar, må i Riksgälds-kontoret uppbära räntan i riksmünt efter en beräkning af 7 R:dr 10 öre för hvarje carolin.

Uti den andra af ofvan omförmälda motioner, hvilken blifvit väckt inom Andra Kammaren af Herr *Arvid Gumælius* (motion N:o 51), har motionären hufvudsakligen erinrat, att så väl de inhemska bankernas depositionsränta nedgått till 4 procent, som att utlåningsräntan vore i fallande; att svenska staten ändock fortföre att upplåna penningar mot obligationer, löpande med 5 procent; att denna upplåning hade till följd, dels att räntan hindrades från att ytterligare falla, hvarigenom spekulationsandan hejdades och anläggandet af jernvägar och fabriker fördyrades, dels att skuldbelastade jordbruks- och andra näringar, mera än nödigt och skäligt vore, deraf trycktes; att Fullmäktige i Riksgälds-kontoret, då de år 1870 bestämde obligationsräntan till 5 procent, förutsatte såsom gifvet och själfklart, att, om räntan i allmänhet ginge ned, 5-procents-obligationer måste, i den mån sådant låte sig göra, utbytas mot obligationer med lägre ränta; samt att, enligt motionärens åsigt, tiden nu syntes vara inne för en sådan förändring, som icke heller kunde företagas i en lämpligare tidpunkt, än en sådan, då penningöfverflöd råder, då obligationer äro begärliga för allmänheten och då Riksgälds-kontoret har visshet om att ej råka i förlägenhet, äfven om försöket med en ny obligationsform möjligen skulle till en början hejda och minska obligationsköpen hos Kontoret. Vid dessa förhållanden och med åberopande i öfrigt af hvad som anföres i 1871 års statsrevisorers berättelse om Riksgälds-kontoret och i en vid samma berättelse fogad särskild mening, har motionären föreslagit,

att den ännu osålda delen af 1870 års 5-procents-obligationer icke må utsläppas i rörelsen, men att deremot ett nytt inhemskt lån mot

obligationer, löpande med 4 eller högst 4½ procents halfårsränta, må uppläggas till belopp, som svarar mot den vid sådant besluts fattande återstående delen af 1870 års lån; hvarförutan motionären, på anförda skäl, hemställt,

att, om ett nytt statslån nu kommer att uppläggas, obligationerna måtte förses med öfversättning af deras svenska ordalydelse på tyska, engelska eller fransyska, samt att det nya lånets amorteringsplan må grundas antingen på utlottning eller ock på uppköp, men icke på båda delarne.

Vidkommande nu först Herr Wallenbergs förslag, så torde det vara nog att erinra derom, att sistlidet års Riksdag gillade den af dåvarande Stats-Utskott — i anledning af Herr Wallenbergs vid samma riksdag väckta motion om utfärdande af ouppsägbara statsobligationer, lydande å caroliner — (uti Utlåtandet N:o 89 sid. 9) yttrade åsigt, »att, enär svenska myntfoten grundar sig på silfver, utställandet af statsobligationer, förskrifna i caroliner, icke bör ifrågakomma». Nuvarande Stats-Utskott hyser ock den öfvertygelse, att öfvergången till perpetuela räntor eller upptagandet af lån utan bestämd årlig amortering icke bör under nuvarande förhållanden, och innan frågan om myntssystemets förändring blifvit afgjord, utaf Riksdagen tagas under öfvervägande, helst det synes Utskottet, som skulle det vara mindre lämpligt att, då ännu icke blifvit afgjort att carolinen skall utgöra myntenheten i ett blifvande nytt mynts-system, derförinnan, genom utfärdande af statsobligationer förskrifna i caroliner, gå den blifvande pröfningen af frågorna om mynts-systemets förändring i förväg.

Hvad åter angår Herr Gumælii förslag, så anser Utskottet visserligen den nuvarande penningställningen påkalla uppläggandet af ett lån med lägre räntefot än 5 procent; men Utskottet finner deremot, för sin del, att frågan, huruvida det ännu osålda beloppet af 1870 års 5-procents-obligationer icke vidare må utsläppas i rörelsen, bör blifva beroende deraf, huruvida de nya obligationerna med lägre ränta, hvilka Utskottet är sinnad att förorda, kunna säljas till ett sådant pris, att den effektiva ränta staten för dem får betala icke i någon betydligare mån kommer att öfverstiga den effektiva räntan för fem-procents-obligationerna. Utskottet hyser visserligen den åsigt, att det måste öfverlemnas åt Fullmäktige i Riksgälds-kontoret att bestämma det pris, hvartill obligationerna af det ena eller andra slaget må försäljas, men då Utskottet derjemte är af den mening, att utfärdandet af statsobligationer med

lägre räntefot än 5 procent, under nuvarande förhållanden, i flerfaldigt hänseende skulle vara gagneligt, anser Utskottet att de återstående obligationerna af 1870 års lån icke böra försäljas, derest icke för dem erhålles ett pris så högt, att den effektiva räntan för desamma blir mindre, än den, som kan erhållas för obligationerna med den lägre räntefoten.

Beträffande nu den räntefot, som i de nya obligationerna bör förskrifvas, så är Utskottet af den mening, att denna bör bestämmas till fyra procent. Bland de flera skäl, som tala för nämnda räntefot, anser sig Utskottet här endast böra erinra derom, att, derest penningetillgången skulle fortfarande blifva lika ymnig som för närvarande, ovisst kan vara, huruvida icke, i fall räntefoten sattes högre, eller t. ex. till $4\frac{1}{2}$ procent, priset å obligationerna inom en icke alltför aflägsen tid kunde komma att uppgå till pari eller till och med möjligen derutöfver. Dessutom torde icke kunna förnekas, att, om obligationerna förskrifvas med 4 procents ränta och följaktligen kapitalrabatten blir större, obligationerna blifva begärligare samt följaktligen kunna betinga ett jemförelsevis högre pris, än om de löpa med $4\frac{1}{2}$ procents ränta. Utskottet vill väl icke förneka att under knapp penningetillgång, då räntan håller sig hög, det är förmånligare för låntagaren att i obligationerna förskriva en högre ränta, hvarigenom de betinga en mindre kapitalrabatt; men förhållandet är alldeles omvänt när räntan i allmänhet håller sig låg. Under sådana tider betinga vanligen obligationer med lägre ränta och stor kapitalrabatt högre pris, enär de, med inberäkning af rabatten, lemna fullt ut den gångbara räntan och derjemte utsigten att genom snar utlottning eller obligationernas försäljning lemna egaren en kapitalvinst.

Men om Utskottets åsigt beträffande räntefoten godkännes, torde ock beslut böra fattas derom, att amorteringen skall verkställas uteslutande *efter utlottning* och *icke* genom *uppköp*. Det är visserligen en sanning att, om obligationerna amorteras genom uppköp, låntagaren icke behöfver al pari återlösa dem, utan endast erlægga det pris, som för dem är gällande vid den tid återköpet eger rum. Men så lär det ock kunna antagas, att låntagaren vid obligationsförsäljningen icke kan erhålla så hög betalning för obligationer, som amorteras genom *uppköp*, som den han kan förvänta, om amorteringen sker *efter utlottning*. Obligationsköparen kan nemligen i senare fallet med all sannolikhet påräkna, att obligationspriset skall icke obetydligt stiga, när lånet blir utsåldt och utsigterna till vinst på utlottningen år efter år blifva större; hvaremot den, som köper en obligation, hvilken genom uppköp amorteras, måste taga i beräkning att utsigterna för honom att, vid inträffadt behof, återfå

sitt kapital uteslutande bero af den större eller mindre sannolikheten att till förmånligt pris kunna försälja obligationen, hvilket åter är beroende af obligationsmarknaden, som inom vårt land ännu icke vunnit nog omfattning för att kunna bereda de fördelar, som med uppköps-systemet afses. På alla dessa skäl anser Utskottet utlottningssystemet ännu vara det för våra förhållanden mest lämpliga. Men deraf följer ock, att, om räntefoten sättes låg och obligationerna skola af Riksgäldskontoret under en längre tid förnytrass, utlottningen bör *genast* under första året efter lånets uppläggning begynna, så att köpare redan från början må ega utsigt att komma i åtnjutande af de fördelar, som med utlottningen afses.

Beträffande tiden, inom hvilken lånet bör vara amorteradt, anser Utskottet att densamma icke bör öfverstiga 40 år, eller den tid som bestämdes för 1870 års lån; dervid dock alltid för Fullmäktige återstår att bedöma, huruvida amorteringen kan så inrättas, att lånet blir slutbetaladt samtidigt med sistnämnda lån.

Hvad härefter angår det belopp, som de nya obligationerna böra omfatta, så har Utskottet, med afseende derpå att hufvudändamålet med lånets uppläggande under nuvarande förhållanden endast är att genom räntans nedsättande bereda staten de största möjliga fördelar, men icke att anskaffa medel för det möjligen större lånebehof, som för den närmaste framtiden kan ifrågakomma, trots sig böra endast föreslå, att lånet upplägges till ungefärligen det belopp, som för närvarande är osåldt af 1870 års obligationer, helst det torde kunna antagas, att, innan de nya obligationerna blifva slutsålda, icke allenast frågan om förändring af myntsystemet kan vara slutligen afgjord, samt behofvet af ny upplåning, möjligen efter andra grunder än dem, som nu äro de mest lämpliga, kan bättre bedömas. Utskottet har på dessa skäl ansett, att beloppet af 4-procents-obligationerna bör inskränkas till en summa af 24,000,000 R:dr.

I afseende på Herr Gumælii förslag att obligationerna borde försees med tysk, engelsk eller fransysk öfversättning af deras ordalydelse, är Utskottet af den mening, att, då de förskrifvas i svenskt mynt och således äro afsedda att få sin egentliga spridning inom landet, samt då meningen icke är att, för liquiderandet af förfallna obligationer och kuponer, tillhörande detta lån, tillhandahålla valutan på en eller flera orter utom landet, det torde vara desto mindre behöfligt att förse dem med någon öfversättning, som utländska kapitalister, hvilka vilja till större belopp deraf blifva egare, icke lära sakna utväg att förskaffa sig öfversättning af obligationernas text. Skulle åter obligationerna försees

med öfversättning på främmande språk, blefve det, för vinnande af det dermed åsyftade ändamål, måhända nödigt att de öfversattes på mera än ett språk. Utskottet har af nu antydda orsaker funnit sig icke kunna biträda det i ofvanberörda hänseende af Herr Gumælius framställda förslag.

Deremot har inom Utskottet uppstått fråga, om icke, för befrämjande af obligationernas spridning inom landet och till underlättande af möjligheten för *inhemska* obligationsinnehafvare att utan alltför stor omgång och olägenhet förskaffa sig kännedom om numren å de obligationer, som blifvit utlottade, Riksdagen borde i underdånighet anhålla, det utlottningslistorna rörande såväl 1870 års som öfriga i svenskt mynt förskrifna statsobligationer finge såsom bihang åtfölja svensk författningssamling, hvarigenom i landsorten boende innehafvare af dylika obligationer alltid med lätthet kunde i ofvanberörda hänseende förskaffa sig nödig kännedom; och Utskottet har därför trott sig böra derom hos Riksdagen göra hemställen.

Med stöd af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet hemställa, att Riksdagen måtte fatta följande beslut:

1:o. Riksdagen uppdrager åt Fullmäktige i Riksgäldskontoret att, till bestridande af redan beviljade anslag till statens jernvägsbyggnader, äfvensom för att bereda tillgång dels för blifvande anslag till jernvägsbyggnader, dels ock för inlösande af ännu utelöspande obligationer för 1867 och 1869 års för jernvägsbyggnaderna upptagna lån, mot fonderade statsobligationer i svenskt mynt å ett sammanräknadt nominelt belopp af Tjugufyra Millioner Riksdaler samt löpande med fyra procents ränta, som halfårsvis förfaller, ofördröjligen upplägga ett lån, hvilket skall, efter hvarje år verkställd utlottning, amorteras under loppet af högst 40 år; egande Fullmäktige att icke allenast bestämma obligationernas valörer och försäljningspris, utan äfven i öfrigt vid upplåningen tillvägagå på det sätt de finna lämpligast och med det allmännas fördel mest öfverensstämmande.

2:o. Af de i förestående punkt omförmälda obligationer må, intilldess Riksdagen annorlunda beslutar, icke föryttras mera, än som erfordras till fyllande af den utaf 1870 och 1871 års Riksdag bestämda upplånings-

lånningssumma af tillhoppa Aderton millioner två hundra tusen Riksdaler, efter afdrag af hvad som redan upplånats eller ytterligare kan komma att upplånas mot 1870 års obligationer.

I afseende på återstoden af begge slagens obligationer kommer Riksdagen att framdeles för hvarje gång bestämman det belopp, som genom obligationers försäljning må ytterligare upplånas.

3:o. Sedan det i 1:sta punkten omförmälda lån blifvit upplagdt, må försäljning af 1870 års femprocents-obligationer icke ega rum, derest icke för dem erhålles en så hög betalning, att den effektiva ränta, Riksgälds-kontoret för de upplånta penningarne kommer att erlægga, understiger den effektiva räntan för de fyra-procents-obligationer, som samtidigt af Riksgälds-kontoret försäljas.

4:o. Penningar, som genom försäljning af fyra-procents-obligationerna inflyta, må icke användas för andra än de i första punkten omförmälda ändamål.

5:o. Till ränteliqvider och kapitalskuldens amortering anvisas ett årligt anslag, motsvarande det belopp, som hvarje år erfordras för sagda liquiders och amorterings verkställande; börande detta anslag, till dess hela skulden blifvit i stadgad ordning betald, årligen utaf Riksgälds-kontorets medel afsättas.

6:o. De uti nästföregående moment omförmälda ränte- och amorteringsanslag skola ingå till en särskildt redovisad liquidations- och amortissementsfond, hvars behållning skall för det med dessa medel afsedda ändamål oförtryckt tillhandahållas och användas, så att ränteliquiderna vid därför bestämda terminer varda ovilkorligen fullgjorda och skuldens betalning i föreskrifven ordning verkställd; och skola de till liquidations- och amortissementsfonden influtna medel, så vidt ske kan och denna fond åliggande liquider medgifva, städs på säkert och ändamålsenligt sätt göras fruktbarande.

7:o. De beslut och stadganden, som af Riksdagen meddelas, rörande ifrågavarande upplåning, skola

underställas Kongl. Maj:ts nådiga fastställelse, med underdånig anhållan att Kongl. Maj:t tacktes å lånen meddela sin garanti.

Efter hvad sålunda blifvit anfördt och hemstaldt, anser Utskottet 8:o. att hvad af Herrar Wallenberg och Gumælius uti ofvanberörda motioner blifvit föreslaget icke påkallar vidare yttrande.

Slutligen hemställer Utskottet,

9:o. att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t tacktes i nåder tillåta att utlottningslistorna rörande såväl 1870 års som öfriga i svenskt mynt förskrifna statsobligationer må såsom bihang få medfölja svensk författningssamling; samt

10:o. att Utskottet måtte få sig uppdraget att om Riksdagens beslut i anledning af nu gjorda framställningar lemna Fullmäktige i Riksgälds-kontoret behörig underrättelse.

Stockholm den 16 Februari 1872.

Arvid Fr:son Posse.

Sammandrag öfver försäljningen af 1870 års obligationer.

År	Månad	Dag	Antal dagar.	Procent.	Obligationernas sammanlagda belopp.	Erlagd betalning.	Kapitalrabatt.	Betalning öfver pari.	Provision.
1870	Aug. ...	6	72	95½	5,305,700	5,066,943 50	238,756 50	—	20,863 59
	Okt. ...	16							
	"	Okt. ...	17	18	96	1,038,300	996,768	—	3,662 46
	"	Nov. ...	3						
"	Nov. ...	4	28	97	678,000	657,660	—	2,766 43	
"	Dec. ...	1							
Summa för år 1870					7,022,000	6,721,371 50	300,628 50	—	27,292 48
1871	Maj. ...	26	35	98	2,752,100	2,697,058	55,042	—	4,203 12
	Juni ...	29							
	"	Juni ...	30	21	98½	3,550,300	3,497,045 50	53,254 50	1,737 21
	"	Juli ...	20						
	"	Juli ...	20	9	99½	270,100	268,749 50	1,350 50	332 18
	"	Juli ...	28						
	"	Juli ...	28	21	100	383,800	383,800	—	728 23
	"	Aug. ...	17						
"	Aug. ...	18	117	100½	1,138,600	1,144,293	—	5,693	2,527 79
"	Dec. ...	13							
"	Dec. ...	14	18	101	76,000	76,760	—	760	142 75
"	Dec. ...	31							
Summa för år 1871					8,170,900	8,067,706	109,647	6,453	9,671 28
1872	Jan. ...	1	25	101	642,300	648,723	—	6,423	1,142 19
	Jan. ...	25							
	"	Jan. ...	26	16	101½	29,500	29,942 50	—	442 50
"	Febr. ...	10							
Summa för år 1872 till denna dag					671,800	678,665 50	—	6,865 50	1,176 43
Tillkommer för år 1870					7,022,000	6,721,371 50	300,628 50	—	27,292 48
" " " 1871					8,170,900	8,067,706	109,647	6,453	9,671 28
Summa Summarum					15,864,700	15,467,743	410,275 50	13,318 50	38,140 19

Stockholm den 10 Februari 1872.